Om aftonen finna vi Herman och Stephana sittande uti den lilla soffan uti spegelkabinettet utanför grefvinnan Gunillas f. d. sängkammare. Grefven hade sin arm om Stephanas lif och hennes hufvud hvilade på hans skuldra.

"För att rätt våga tro på min lycka, hvilken förefaller mig otrolig, måste du, min återfunna brud, komplettera Elins historia med Stephanas." Herman tryckte sina läppar på hennes panna, tilläggande: "Förtälj mig den nu, under det jag har dig tryckt till mitt hjerta, på det att ridån för det förflutna må falla med denna dag och morgondagen endast i min själ finna min sällhet."

"Ja," sade Stephana och såg upp i mannens ögon med en blick, full af kärlek, "låtom oss i afton begrafva det förflutna med alla sina skuggor och sedan endast lefva för framtiden!"

"Skulle du kunna glömma alla dessa långa år af bittra kval?"

"Om jag skall kunna glömma dem? Herman, du förstår icke, huru jag älskar, om du ej vet, att jag redan glömt allt, utom min närvarande lycka."

"Tack!" Mer sade icke Herman, men den varma kyss, han tryckte på sin makas läppar, tolkade hela hans tacksamhet:

Några ögonblick derefter började Stephana den begärda berättelsen.

"Då jag efter min fars död lemnade Sverige, återtog jag namnet Mårtenson, med full föresats att aldrig bära namnet Romarhjerta, förr än du erkänt mig för din hustru.

"Kort efter min ankomst till Paris erhöll jag bréf från min morbror, kapten Stephensen, som var bosatt i Amerika. Vi hade på flera år ej haft bref från honom, men vid min fars död hade jag tillskrifvit morbror och underrättat honom om den förlust jag gjort. Nu skref han och inbjöd mig att komma till Boston för att förljufva hans sista stunder, emedan han var alldeles allena och sjuklig. Han bad mig, ifall jag ville uppfylla hans önskan, skrifva till en hans hustrus slägtning, herr Jacobo Lange, som uppehöll sig i London, och underrätta honom om tiden för min afresa, samt göra sällskap med Jacobo, som ämnade sig till Amerika.

"Som inga band kvarhöllo mig i Paris, uppfyllde jag genast hans önskan och sammanträffade i London med Jacobo. Till min stora öfverraskning igenkände jag i honom samma unga man, som öfverbringat mig min fars bref, då jag förra gången var i Paris. Under det vi uppehöllo oss i London, beskref Jacobo för mig min morbror såsom ett original, sammansatt af alla möjliga motsägelser. Han hade varit gift två gånger, men var nu enkling. Af sex barn, som han haft, voro alla döda, och nu stod han helt allena, enbräcklig sjukling, egare af en alldeles enorm förmögenhet. Af ett häftigt, misstänksamt och hersklystet lynne egde han ingen vårelse, som med deltagande och ömhet vårdade honom på hans ålderdom, och detta hade hos gubben framkallat den ifriga önskan att få till sig sin systers barn, för att hafva någon, med hvilken han var beslägtad. — Jacobo berättade mig vidare, att han var son af min morbrors svägerska, dotter af en till Amerika öfverflyttad svensk. Jacobo hade blifvit uppfostrad af sin mor, som helt tidigt blef enka; men vid sjutton års ålder förlorade han äfven henne och stod då alldeles ensam, utan förmögenhet och utan någon slägting än min mobror, som erbjöd honom att blifva föreståndare på en af hans plantager. Men den efter fribet och upplysning törstande ynglingen afslog bestämd detta tillbud, som var alltför vidrigt för hans fria ande. Min morbror, som aldrig föredrog att man opponerade sig emot hans vilja, blef ond och förklarade i tydliga ordalag att Jacobo aldrig hade något att vänta af honom. Så åtskildes de, och Jacobo begaf sig ut i verlden för att utan andras bistånd bryta sig en bana. Kämpande med tusen svårigheter och tidigt tryckt under materiela bekymmer, kunde man säga, att Jacobos själ under kampen utvecklade de rika och ovanliga anlag naturen hos honom nedlagt. Han valde till lefnadsyrke den mekaniska vägen. Om dagarna arbetade han på verkstäderna, och när andra ynglingar på nöjen och förströelser använde sina lediga stunder, då sysselsatte sig Jacobo med studier, idkandet af målarekonsten samt besökte lärda föredrag, så att han på en gång blef en praktisk och upplyst yngling. Men detta trägna arbete, denna tidiga strid med motgångar och omsorger hade alldeles förjagat det ursprungligen glädtiga och ystra i hans lynne och så hastigt mognat hans förstånd och utvecklat hans eftertanke, att den yra barnsligheten förvandlades till ett djupt, genomgående allvar. Efter tre års arbete hade det lyckats Jacobo att sammanspara så mycket, att han, för sitt bildande och förkofrande i de brancher, som han egnat sig åt, kunde göra en resa till England och Frankrike. Han vistades i Frankrike ett år, under hvilken tid han med sin vanliga flit arbetade, och genom sin duglighet kunde han der uppehålla sig. Hans enkla och fiärdlösa väsen, hans redliga, från allt charlataneri fria karakter, gjorde att han icke egde förmågan att med djerfhet och tillförsigt bana sig en väg till framgång. Förr än Jacobo hade nedlåtit sig till något enda steg, som hans strängt samvetsgranna hjerta förbjöd, förr hade han dött. Detta är orsaken till att Jacobo icke gjort den briljanta lycka, man med skäl kunnat hoppas af hans gåfvor. Nu har han endast sträfvat till ett anspråklöst oberoende, och detta ernådde han genom sitt arbete, sin flit och sin redbara karakter. Ehuru till åren endast en yngling, egde han ingen annan än sig sjelf att tacka för hvad han var eller hvad han kunde.

"Min morbror hade sålt sina plantager och bodde nu i Boston. Gubben fattade för mig den mest varma tillgifvenhet, och jag blef hans ögonsten. Men tyvärr var mitt hjerta så litet känsligt för välvilja och kärlek, att jag icke såsom jag bort återgäldade hans ömhet.

"Jacobo bodde i min morbrors hus, men betalade för sig. Den gamle mannen hade en gång sagt att han icke ville göra något för Jacobo, sedan denne afsagt sig att blifva hans plantageföreståndare, och den verkligt ädelt stolte Jacobo kunde under inga villkor förmås att emottaga något af sin mors slägting. Han hade antagit tillbudet att hafva sitt hem i vårt hus med det villkoret, att han finge betala för sig.

"Den närmare bekantskapen med Jacobo verkade välgörande på mitt förbittrade, af sorg nedtryckta sinne. Hos honom åter upväckte den dagliga sammanvaron och det förtroliga umgänget oss emellan en tillgifvenhet, som genom hans ungdom och liflighet antog en varmare karakter, hvilken likväl aldrig öfvergick till verklig kärlek, emedan jag, genom underrättelsen, att jag redan var gift, förvandlade den till en trofast vänskap. Vid meddelandet, att jag hade en man, som lefde, sade Jacobo:

"Morbror hade sagt mig, att du var enka."

"Han tror det," blef mitt svar.

"Du har då talat osant för honom?" Ett bestämdt ogillande låg i Jacobos blick.

"Jacobo!" utropade jag, "jag skulle förr låta döda mig än att förtälja för någon mitt lifs sorgliga historia. Hvad är sanningen för den, som tror på intet."

"Jacobo teg, men från den dagen blef han min själs läkare. Det var han, som lärde mig att glömma och förlåta, att löna ondt med godt; och icke till namnet blott, utan till hjerta och handlingar vara kristen. Så förflöt ett år. Men då företog morbror och jag en resa till Europa. Jacobo och jag blefvo skilda. Under tiden började han fästa sitt hjerta vid sin unga kusin. Då morbror och jag återvände till Amerika, var det endast för att der åtskiljas för evigt. En månad derefter dog han och lemnade mig, ensam arfvinge till den omätliga förmögenheten. Jag ville dela den med Jacobo, men det var fåfängt. Det enda jag kunde öfvertala honom till var, att, såsom i morbros tid, hafva sitt hem i mitt hus.

"Jane Smith var, om jag så må uttrycka mig, ett arf af min morbror. Hennes mor hade varit ett slags husrådinna hos honom, under den tid han egde plantager, och Jane hade genom morbrors försorg fått en ganska vårdad uppfostran. han hade likväl icke gjort någon testamentarisk disposition till hennes fördel, utan anförtrott henne åt min omtanke. Jag gaf henne att välja, antingen hon på egen hand ville njuta af det kapital jag öfverlät åt henne, eller fortfara att vistas hos mig, såsom en af mig fullkomligt oberoende person. Hon föredrog det senare.

"Fem år förflöfo. Vid slutet af fjerde året erhöll jag bref från grefve Runa med underrättelse, att han, i anseende till sina derangerade affärer, önskade flytta öfver till Amerika för att i min vård anförtro Elina, emedan han ansåg sig icke kunna lefva länge efter detta nya slag, som hans ruin förorsakat henne, i synnerhet som han fått veta att Elinas mor och bror voro i samma ekonomiska betryck. Jag reste, åtföljd af Jacobo genast till Frankrike för att söka hjelpa grefva Runas affärer. Sedan detta var gjordt, dog grefven, lemnande mig Elina i testamente och af mig tagande det löftet, att jag skulle försöka försona henne med sin mor, samt att jag skulle lofva honom att, ifall behofvet nödgade dig sälja Kungsborg, jag då skulle inköpa det, så att det ej skulle komma ur Romarhjertska slägten. Han anförtrodde Elinas och din framtid i mina händer, och jag mottog arfvet.

"Sedan grefven var begrafven, återvände jag till Amerika åtföljd af Elina och Lord Charter, som likt skuggan följde henne.

"Grefve Runa hade af din far hört min historia och meddelat den åt Elina.

"En afton under resan till Amerika, då Jacobo och Elina sutto uppe på däck, föll talet på adel, och Elina berättade, utan att namngifva mig, för Jacobo min förening med grefve Romarhjerta, och huru du hade förskjutit mig. Just under det hon talade, kom jag upp, ingen märkte mig, utan jag stannade bakom Elina och hörde hennes skildring af mitt eget lif. Jag var förut nedtryckt af smärta och i en mycket dyster sinnesstämning, hvilken följt mig alltsedan grefve Runas död och samtalet med honom på hans dödsäng. Nu, under det jag lyssnade på Elina, vaknade alla mina utkämpade lidanden med en förunderlig styrka. Hågkomsten af min far och dig, samt allt hvad jag förlorat, framstod för mig och grep med förfärlig makt mitt sinne, så att jag kort efter vår ankomst till Boston insjuknade, och hade derunder åter ett anfall af sinnesrubbning eller yrsel, som varade i flera dygn.

"Då jag blef återställd och klart kunde tänka, tog jag af Elina ett löfte, att aldrig yppa det jag var grefve Romarhjertas hustru. Några dagar derefter sade Jacobo till Elina, eller såsom vi kallade henne, Elin:

"Säg mig, känner du grefve Romarhjertas förskjutna hustru?"

"Ja visst."

"Nåväl, säg mig hennes namn."

"Hon heter Elin," svarade Elina och såg på mig med en orolig blick.

"Är det sant, Stephana?" frågade Jacobo och betraktade mig.

"Ja!" blef mitt svar.

Jacobo sade ingenting vidare. Då jag efter att ha uppdragit åt min homme d'affaires att köpa Kungsborg beslöt att flytta hit, under antagendet af min morbrors namn, så att du ej skulle ana hvem jag var, öfverenskom jag med Elina, att hon skulle spela Elins roll, för att jag skulle se hur du komme att handla. På den der maskeraden var Jacobo likväl icke bedragen, ty jag hade under min sinnesrubbning sagt allt; men han sade mig det icke förr än jag uppfordrade honom att göra det. Då du reste till England och jag klart och bestämdt måste för min själ hafva en föreställning om dina och mina känslor, då först förtäljde jag för Jacobo mitt lifs historia, och sedan han, med sin allt försonande lefnadsfilosofi, talat till mig, kände jag mig åter ega mod att vara en öm dotter emot din mor och tåligt vänta till dess jag kunde säga till mig sjelf: Herman är värd att älskas så högt som jag älskat honom; ty han har gifvit mig prof på den högsta grad af själsstyrka och samvetsgrannhet, då han på bekostnad af sin egen lycka velat godtgöra hvad hans högmod bröt."

Och derför lät du mig ända till det yttersta genomgå profvet?" inföll Herman.

"Ja, min älskling." Stephana lade sin arm om hans hals. "Mitt hjerta hade brustit ifall du svigtat; ty det hade då blifvit gäckadt i sin tro på din starka pligt- och hederskänsla."

"Då jag tänker på allt som passerat, förefaller det mig som en dröm, ur hvilken jag fruktar att vakna," sade Herman och lutade sig ned till Stephana. "Betänk, att jag under halftannat år egt dig vid min sida, älskat dig ända till ursinnighet och ändå icke vågat sträcka ut armarna för att sluta dig till mitt bröst, dig, som jag egde rättighet inför Gud och menniskor att kalla min."

"Nej, Herman, du hade förverkat den rättigheten. Elin hade en gång blifvit förskjuten, och endast genom din kärlek kunde du återvinna henne."

"Icke Elin utan Stephana är det jag älskar. För mig är du evigt Stephana; under detta namn har du eröfrat och beherrskat mitt hjerta. Som Stephana har jag lärt mig beundra och tillbedja dig." Herman höljde hennes ansigte med sina kyssar. Derefter betraktade han henne sägande:

"Hur är det möjligt att kunna undergå en sådan förändring, blifva så skön, så öfverlägsen, så ädel och så ovanlig; du, det oansenliga och fula barn, vid hvilket jag så motsträfvigt gick att fjättra mitt öde? Säg mig, hvarifrån hemtade du krafter att förblifva så stark, som du under denna tid var?"

"Var jag verkligen stark? Jag tror det icke; ty det gafs ju stunder, då..."

"Då jag trodde mig se ditt hjerta glöda bakom rimfrosten i ditt yttre. Ja, det är sant, att jag liksom skymtade en flik af himmelen, men du tillslöt genast porten och lemnade mig sedan med ovisshetens kval."

"Derför att jag med verklig stolthet vill säga till den Herman, som förvärfvat icke blott mitt svaga hjerta, utan hela min högaktning och beundran: jag är din."

"Ja, du är nu min för tid och evighet," hviskade Herman.

Följande morgon, då man skulle frokostera, var lorden den första, som inträdde i matsalen. Han såg förtretad ut och kastade sig vårdlöst ned i en gungstol. Ögonblicket derefter inträdde Elina. Då hon fick se lorden helt förtvifladt gunga, brast hon i ett klingande skratt och utropade:::

"Men, min Gud, mylord, är ni då ej på väg till Stockholm för att der möta er mor?"

"Hur skulle jag kunna vara det, då ni är kvar här," svarade lorden och fortfor att hvälfva gungstolen af och an.

"Men ni reste ju i går på morgonen?" Elina satte sig.

"Alldeles som ni, hvilket icke hindrade mig, att, i likhet med er, vända om."

"Jag hade ett skäl, hvarför jag återvände hit."

"Så hade jag äfven."

"Och hvilket, om jag får fråga?"

"Det att icke vika från er sida, förr än ni gifvit mig er hand."

"Och om jag aldrig skänker er den?"

"Då följer jag er hela lifvet igenom."

"Hyggliga utsigter att hafva en excentrisk lord i hälarne på sig för hela lifvet."

"Det hjelpes med att ni låter honom gå vid er sida. Kan ni verkligen säga, hvarför ni har så svårt att uttala ett så enkelt ord som ja?"

"Derför att jag känner mig hågad att säga: nej."

"Misstag, grefvinna; hade ni haft lust dertill, så hade ni längesedan afskedat mig med ett bestämdt nej."

"Jaså, ni vill påstå, att jag uppmuntrat er?"

"Det är fullkomligt sant, att ni så gjort."

"Ni är afskyvärd, mylord; har jag icke hundra gånger bedt er lemna mig och sagt, att ni aldrig skulle blifva min man."

"Ah jo, men ni har sagt det på ett sätt, att jag ganska väl insett, att då ni bad mig resa, borde jag stanna kvar. Då ni bad mig icke hoppas, borde jag hoppas. Alltså, grefvinna, återstår er endast att räcka mig handen och säga: tag lönen för din dåraktiga kärlek! Detta bör ni göra nu genast, så att allt är afgjordt innan er bror, syster och svägerska komma in."

"Såå, ni tycker det. Och ni vet redan, att grefven är min bror."

"Jag vet allt. Grefven har i dag på morgonen sagt mig att han är man åt den mest hänförande kvinna jag sett, bror till den dåraktigaste af alla jag känt, och jag vet äfven att ni spelat hans förskjutna hustru i hela fyra, fem månader; en roll den ni likväl spelade infamt illa, ty ni lät mig, som skulle vara en oupplyst åskådare, titta emellan kulisserna, och jag anade från vår ankomst hit, att ni hade något dramatiskt upptåg för er, efter ni icke mera skulle kalla er fru Wicker, utan återtaga ert fädernenamn Romarhjerta. Derjemte föreföll det mig mistänkt, att ni var rädd att jag skulle tala om er slägtskap med grefve Runa etc. Jag teg; men jag föresatte mig att observera, och jag märkte snart att här var någon mystifikation, hvars upplösning skulle blifva — att ni gaf mig er hand. Nå, har jag haft orätt?"

"Jag måste väl gifva er rätt för att slippa edra förföljelser," svarade Elina skrattande och räckte lorden handen. "Men bespetsa er icke på någon stilla lycka."

"Nej, grefvinna," svarade lorden och kysste med en viss liflighet den lilla handen. "Jag räknar på att vid er sida få ett hänförande — helvete."

"Eh bien, då är jag nöjd."

I nästa ögonblick voro alla, utom Stephana, samlade i salen.

"Få vi icke se dagens drottning?" frågade lorden grefve Herman.

"Jo, hon kommer strax."

Jacobo nalkades Elina och sade sakta med sitt vackra, allvarliga leende:

"Jag har en oförrätt att hos dig afbedja."

"Verkligen? Jag ger dig min förlåtelse på förhand."

"Stephana har meddelat mig ditt beslut, att ifall grefven icke bestått profvet, hade du aldrig erkänt honom som bror. Hans förhållande till Stephana var för dig måttstocken, hvarefter du skulle bedöma hans menniskovärde, och detta, Elin, bevisar att jag haft orätt, då jag ansåg dig för en skådespelerska utan allvar och djupare känslor."

"Ack, min bäste Jacobo, du har haft fullkomligt rätt, då du ansåg mig för ytlig, ty jag är en oförbätterlig dåre; men, ser du, Stephana har icke varit min, utan min ädle morbrors välgörarinna. Då han genom olyckor förlorade allt hvad han egde, öfverflyttade hon på honom hälften af det hon ärft efter sin far, så att det arf, Herman uppbar efter vår morbror, och hvilket jag afsade mig, emedan jag ärfde min aflidne mans far, egentlig är Stephanas förmögenhet. En kvinna, hvilken slösat på mig ömhet och välgerningar, gjort sig till förespråkerska hos min mor och öppnat för mig den länge tillslutna modersfamnen, hon har rätt till mitt hjertas varmaste och ädlaste känslor."

Herman hade lyssnat till Elins ord. Då hon slutade inträdde Stephana. Alla voro nära att göra ett utrop af öfverraskning, så hänförande vacker var hon i den ljusgrå sidenrocken, ornerad med ljusröda band och det mörka håret prydt med en ljusröd rosett. Ingen af dem som voro närvarande hade sett Stephana annat än i svart. Herman gick henne till mötes, sägande med en strålande blick:

"Enkedrägten är aflagd."

"Elins sorger äro utplånade af Stephanas sällhet." Hon räckte honom sin panna att kyssa.

"Tillåt mig helsa och lyckönska er som grefvinna Romarhjerta," sade lord Charter och kysste Stephanas hand.

"Och tillåt mig gratulera er, mylord, till att hafva lyckats förvandla Elina Wicker till lady Charter," svarade Stephana leende.

"Det är en dag för välönskningar," sade Jacobo lågt till Helfrid, "blott åt er och mig har man inga."

"Alla äro icke skapade för sällheten. Jag söker den icke heller, utan skall följa ert råd att lefva för att odla mina själsanlag. Jag ämnar åtföljа Elin till England."

"Och jag vill lefva för att arbeta och minnas er," svarade Jacobo. "Jag skall göra arbetet till mitt adelskap."

"Ja, det är ett mål, värdigt er," sade Helfrid med ett djupt allvar. "Vi hafva nu sett att mannen af börd kan känna sig båda stolt och lycklig af att få kalla en dotter af folket för sin maka, då hon, i likhet med Stephana ädlat sig genom sant kristliga dygder."

Vi skola i ett följande arbete återfinna Jacobo. Vi få der se om han lyckas i sina bemödanden att genom "arbetet adla mannen."

Hufvudet

Så skadat att jag var nära på galen.

Kunde ej sofva - kunde knappast ligga ner.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nervös magkomma. Jag var rädd för allting, kunde ej tåla att höra sång eller musik och att läsa eller höra talas om ett dödsfall höll nära på att döda mig. Jag kunde ej sofva kunde knappast ligga och hakdelen af mitt hufvud värkte så, att jag trodde jag skulle blifva galen. Mina skulder gjorde ondt och vid minsta anledning fick jag ett anfall af nervositet. Tiland kändes det som om jag hade en klump i halsen och min mun var så torr, att jag knappast kunde tala. Jag var aldeles förtvifvlad ända tills jag började taga Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag har tagit inalles tolf flaskor samt anser mig vara aldeles kurerad. Min läkare har sedan sommarn hur frisk jag nu är samt sade, han önskade sig kunna säga att det var hans medicin som hjälpt mig. Han sade att det var Dr. Miles Nervine. Vi äro aldrig utan Anti-Pain Pills och anser Edra medicinar utmärkta att hafva i hemmet. Jag kan ej nog berömma Nervine, ty utom att det kurerade mig, kurerade det äfven min dotter, som lidit af danssjuka och måste sluta hemma från skolan i åtta månader. Hon blef aldeles kurerad af åtta flaskor. Hon går nu utmärkt bra och går till skolan hvarje dag. Vi önska tacka Er för Er godhet samt skola aldrig upphöra att lofsjunga Dr. Miles' Restorative Nervine."
Mrs. C. E. Ring, Lima, O.

"Alla apotekare säljа och garantera för en flaskan Dr. Miles' Remedies. Skaf efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress, Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

YOUR FORTUNE TOLD FREE

Skicka 2c i frimärken med uppgift på Er födelsedag och skall jag sända Ert horoskop från vaggan till graven. Allt som rörer affärer, kärlek, giftermål och helsa förklaras lätt af den nu lefvande största astrolog. Alla förvånade och belåtna. **PROF. LEO AMZI,** Dept. 75, **BRIDGEPORT, CONN.**

Humör

Gladt Humör

Lifvade Humoresker på Vers och Prosa med roliga gubbar af GUS HIGGINS

Pris 25c

Andersonskans Kalle

POJKPRAT OCH KÄRINGSQVALLER; uppsnappade af EMIL NORLANDER med originalteckningar af GUS HIGGINS

Pris 25c

portofritt tillsända vid emottagandet af beloppet.

C. Rasmussen Publishing Co.,
720-724 Fourth Street So.,
Minneapolis, Minn.

Festgåfvor:

Svenska Bilder och Vrångbilder
Humoreskor, Skizzer och Berättelser I—II Del, 390 sidor, vackert inb.
Pris 85c

Zacharias Topelius
Konungens Ring. — Svärdet och Plogen.—Eld och Vatten. Tre berättelser med illustrationer. 272 sidor. Pris, inbunden 85c.
Rebell mot sin lycka. — Hexan.— Majnlemi Slott. Tre berättelser med illustrationer. 405 sidor. Pris, inbunden 85c.
De Blå.— Flyktingen. — Skuggan af ett Namn. Tre berättelser med illustrationer. 351 sidor. Pris, inbunden 85c.
Ödemarkernas Vår. — Borgarkonungen. Två berättelser med illustrationer. 336 sidor. Pris, inb. 85c.
Prinsessan af Vasa. Med illustrationer. 276 sidor. Pris, inb. 85c.

Fosterländska Hjältedikter
ur svenska folkets Häfder
—af—
PAUL JOSEF ROSENIUS
med 24 teckningar, vackert inbunden
Pris 75c.

Fäurik Ståhls Sägner
—af—
JOHAN LUDVIG RUNEBERG
Praktupplaga med 96 teckningar, elegant inbunden
Pris $1.00

Fritiofs Saga
—af—
ESAIAS TEGNER
Praktupplaga, med illustrationer, elegant inbunden
Pris $1.00

Svenska Folksägner
samlade samt försedda med etnografiska anmärkningar af *H. Hofberg* med 43 teckningar, vackert inbunden
Pris $1.50

Jan Olsons Äfventyr
eller en vermländsk emigrants resor och lefnadsöden i det Norra Amerika, med 30 illustrationer, vackert inbunden.
Pris $1.00

Portofritt tillsända vid emottagandet af beloppet.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.